

Miklós bejelentette, hogy Tóbis Judith is bármikor hazatérhet otthonába. A főkapitány parolája és az alispán hatalma fogja védeni. A bányászok hálája és lelkesedése ezekután határtalan volt.

Az urak is meghatódottan távoztak a gyűlésről.

— Nem balga nép ez? — csóválta fejét az alispán. — A szerény dézsmát megtagadják, egy pörre vagyont vetnek.

— Akárcsak mi, keresztapám! A császár igájából kivonjuk a fejünket és a hóhérbárd alá odanyujtogatjuk. Ki-ki a maga módja szerint — a szabadságért!...

Gyallay Domokos.

(Folytatása következik.)

SZIDDHARTHA HALALA.

A parthoz ért s megállt.

*Napégett testét s véres lábait
a mangólomb kék árnya meglegyezte
s körötte hirtelen*

csendet fogant a bambuszos csalit.

*Lejebb lépett: a víz beszélni kezdett —
az ár fölé hajolt.*

s ő sorslátó, tárult szemekkel

*„Zarándok, im', tekintsd meg képedet
s vess számot enmagaddal!*

*Királyfi voltál, asszony, föld ura,
láttál s megéltél pompát, bűnöket
s vezeklő lettél: dús országodat
elhagyta s tested minden kint viselt.*

*És jól vigyáztál: nem nevelt szived
(mint itt e part iriszt) vágysarjakat.*

*Fölötted már feloldatott a Törvény:
nem kell többé szenvedned létalakban
az ősi forgás bűnhődő körét.*

*Vidd útra boldog, fénylő lelkedet,
szólít — nem hallod-é? — a nagy Magasztos:
szent Bráhma arca vár!“*

*A víz ezüstje néma lett... Az ár
puhán lefogta elmerült szemét...
Föntről lehullt az ős-ind éjszaka;
s a víz, a föld, az ég s a csillagok
bölcsöként ringtak Bráhma szent ölén.*

Lovász Pál.